

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунон

№ 6 (8), 20 квітня 2018

ЮЛІЯ КУРОЧКІНА: «УСЕ ПРИХОДИТЬ З ДОСВІДОМ»

Відома телеведуча розповіла про складнощі роботи прес-служби поліції, конфузи в прямому ефірі та переваги і недоліки публічної професії.

Детальніше на стор. 5

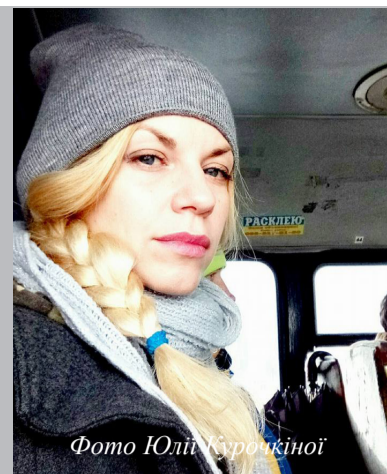

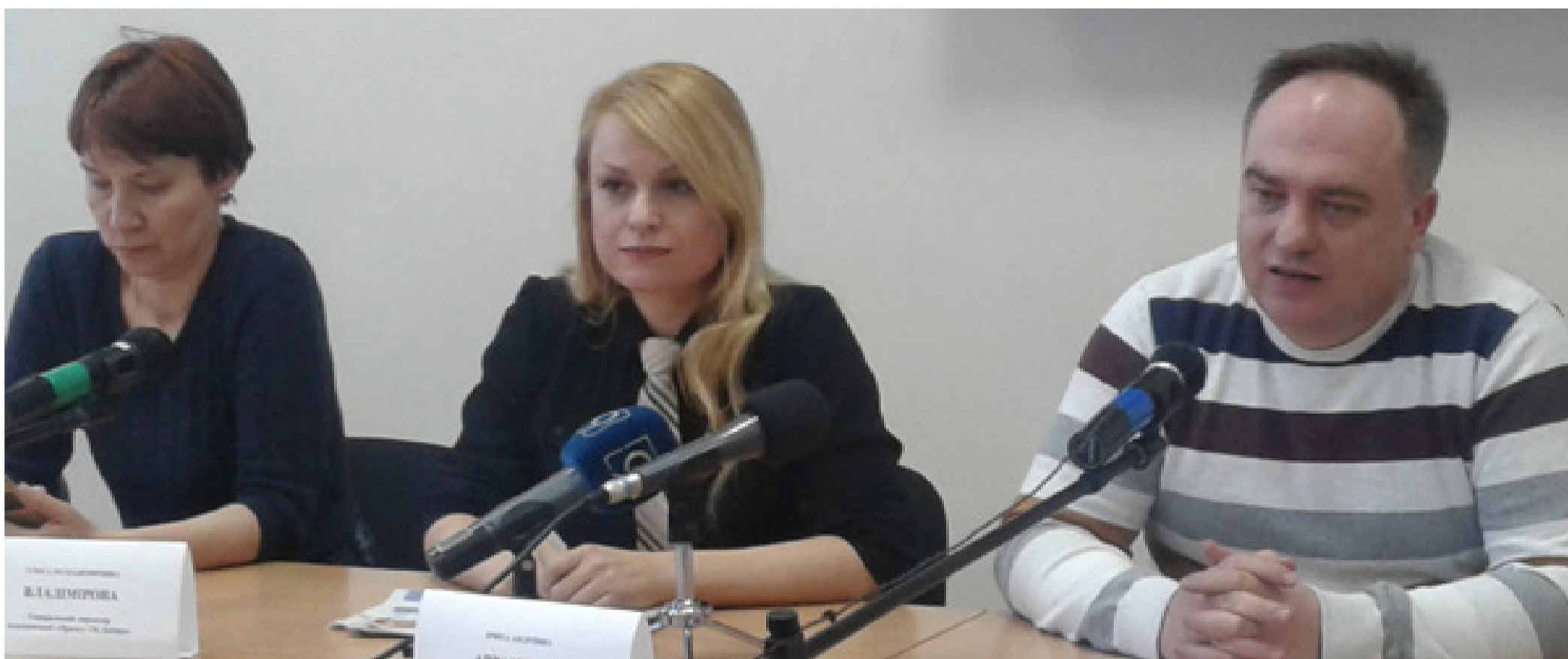
Фото Юлі Курочкиної

ЕТИКЕТ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

Розповімо, чому не можна голосно розмовляти в маршруці, діставати селфі-палку в громадських місцях і робити селфі.

Детальніше на стор. 3

ПРОФЕСІЙНІ КОМПЕТЕНЦІЇ ЖУРНАЛІСТА:

Виклики часу

Детальніше на стор. 3

ЯК Я НАВЧИЛАСЯ ТАНЦЮВАТИ З НУЛЯ

або відверта розповідь дебютантки
Віденського балу

Детальніше на стор. 2

УКРАЇНСЬКИЙ ФАНК? DUST BLUE!

Як студенти ДНУ заснували
власний гурт

Детальніше на стор. 2

ЯК СТВОРИТИ ЛЕГЕНДАРНЕ ВИДАННЯ

Джозеф Пулітцер – власник газети „The New York World“, яка мала мільйонні наклади, цілковиту довіру читачів та вплив на можновладців. Ми дізналися секрети його успіху і готові поділитися із вами

Детальніше на стор. 5

ЯК Я НАВЧИЛАСЯ ТАНЦЮВАТИ З НУЛЯ

Або відверта розповідь дебютантки Віденського балу

Хлопці займаються вирішенням серйозного питання

Читаючи класичні романи сестер Бронте і Джейн Остін, дівчата мимоволі уявляють себе танцюючою на балу у довгій сукні. Вони будуть витончені рухатися в вальсі і в цей же час вести інтелектуальну бесіду з чарівливим партнером.

До недавнього часу і я так думала. Однак, для того, щоб красиво станцювати на балу, потрібно докласти чимало зусиль. Особливо, якщо до цього ти танцювала тільки в уяві. Та й тоді виходило не дуже.

А коли танцюєш, про розмови думаш в останню чергу. Тут би рухи не забути і не вдарити когось ліктем. А довга сукня - особлива тема. Але про все по порядку.

Отже, як я потрапила на IV Віденський Бал?

З написаного вище можна було зрозуміти, що до танцювальної культури я маю відношення вельми віддалене. На це є особливі причини, на чолі яких дерев'яність і практично повна відсутність слуху.

Але я вирішила спробувати.

Заповнила анкету і стала дебютанткою IV Віденського Балю.

До речі, для того, щоб стати дебютантом потрібно підходити за віком (від 18 до 26), не перебувати в шлюбі, бути інтелектуальною і вихованою людиною.

На жаль, вміння танцювати вальс і чудові манери себе не зійшли на мене осяянням. Так що, я, як і всі дебютанти, стала ходити на репетиції. Займалися ми суботніми вечорами.

І ось тут у вас може з'явитися питання:

«Чи реально навчитися танцювати, якщо навичок немає?».

Моя відповідь - «так». В даному випадку грають роль два чинники: ваше бажання і терпіння хореографа. Також потрібно розуміти, що досягти вершин танцювального мистецтва за декілька місяців навряд чи вийде. У житті чомусь не трапляється чуда, як у фільмах, де герой за два тижні наполегливих тренувань стає профі, а мудрий старий Майстер каже йому: «Ти готовий».

Я не мала особливих надій

щодо своїх навичок, тому і була задоволена результатом.

Стартовий набір учасника балу

Так-так, одними танцями далеко не заїдеш, треба ще й виглядати згідно бального кодексу. Нам, дебютанткам, подарували корони на презентації балу і залишилося придбати усього нічого: сукню, туфлі, рукавички, прикраси та інші дівочі радості. При цьому, сукня мала бути певного фасону і відтінку, а туфлі на невисокому каблучку, інакше танцювати складно.

У хлопців все трохи легше: танцювальні туфлі, смокінг, рукавички і метелик.

Про те, як я вибирала сукню, можна скласти невелику поему під назвою «Я обіцяла продавцеві повернутися, але обдурила». Об'їздивши майже всі салони Дніпра і перемірявши десятки суконь, я вирішила скористатися орендою. Біле пишне плаття, звичайно, гарне, але наряд чи мені знадобиться в майбутньому.

Окей, з сукнею розібралася, залишилися туфлі. Ось з ними були проблеми. Не сезон зараз на білі туфлі! Взимку наречені виходять заміж в чобітках. Тому продавці могли запропонувати туфлі в асортименті 36 і 42 розміру. Залишки розкоші. Як не намагалася я вмістити свою ніженьку у взуття Попелюшки, не склалося. А туфлі 42 розміру виявилися завеликі.

Та білі туфлі я таки знайшла. Де б ви думали? На «Озерці». При цьому був дотриманий весь протокол: примірка на картонці, «ой як вам йде», і знижка «на солоденьке».

За декілька днів до балу я почала хвилюватися

Якщо ви бачили дівчину, що

відчайдушно робить реверанси на вулиці або в супермаркеті, то це була я. За все життя я так багато не танцювала, як останні тижні перед балом.

День Віденського балу був розписаний по хвиликах. Адже потрібно було нанести вечірній макіяж і висидіти дві години в кріслі перукаря, поки моє волосся перетворювали на щось пристойне.

За правилами гості починають прибувати на бал о 19:00, але ми були вже біля 17 години. Дебютанти, щоб виглядати гідно, повинні повторити танці перед виходом.

Після того, як мені затягну ли корсет, я зрозуміла, що не хочу опинитися у 18 столітті і танцювати на балах кожен день. Більше того - у величезному платті з 5 під'юбниками важко рухатися і робити повороти.

Наш вихід був призначений на 20:00, першим танцем став полонез. Все, що потрібно знати про полонез - це танець-хода. Простіше кажучи, ми крокували в ритм. В кінці вишикувалися півколом і кожна пара по черзі виходила вперед. Ведучі читали їхні імена, а дівчина в цей час робила реверанс.

Я і мій партнер по танцю виходили останні. Я вже зробила реверанс, а нас все не оголошували. У підсумку, мені довелося зробити три реверанси і два повороти, поки ведучі нарешті про нас згадали.

За ті три місяці, що тривали дебютантські репетиції, нам вдалося не

тільки спрацюватися, а й здружитися між собою. Тому, якщо ми танцювали неправильно, то робили це синхронно і з посмішкою.

Коли закінчився вальс, дебютанти приєдналися до глядачів. Особисто я пішла надолужувати згадане до столів з фуршетом, але апетиту не було і мені стало сумно.

Пропало відчуття тривожності і ейфорії. З місяці репетицій, переживань, втоми заради одного вечора. І ось він проходить.

Мабуть, так завжди буває, що найкращі моменти нашого життя пролітають за одну секунду. Завдяки Віденському Балю я навчилася танцювати вальс, польку і полонез. Приміряла біле плаття і корону. Познайомилася з цікавими людьми і навіть знайшла нових друзів. Я думаю, що Віденський Бал став одним з найкращих моментів мого життя.

Софія МОСКАЛЕНКО.
Фото автора.

УКРАЇНСЬКИЙ ФАНК? Dust blue!

Гурт з вічним літом у душі

21 лютого вийшов дебютний альбом гурту Dust blue. А ви чули про них? Якщо ні, то зараз саме час познайомитися.

Що ми знаємо про колектив?

По-перше, учасники гурту, Микола і Олексій — студенти ДНУ. Запальні, співаючі про каву без цукру та безлюдні ранкові береги, хто такі Dust blue та звірки з'явилися?

Гурт виник два роки назад, коли до Олексія і Миколи приєднується ще один Олексій. Зараз відомі хлопці більше під псевдонімами: Медуза (Микола), Туборг (Олексій) і просто Олексій. У колективі весела і працьовита атмосфера. Як говорить один з учасників Микола: "звичайно, бува-

ють розбіжності, але ми знаємо чого хочемо і приблизно знаємо, як цього домогтися тому настрої бойовий — брати і робити". Завдяки цьому і музика така легка і мелодійна. Навіть саму назву, dust blue — пильний блакитний, учасники гурту асоціюють з літом — заповненим міським небом, морем і піском.

Але не все так просто у безтурботного гурту — виходячи на сцену зі студії, дуже важко втриматися від багатьох спокус. "Грати наживо — дуже весело, багато веселих людей. Складно втриматися від запрошень на "афтепати", але ми даємо собі раду" — впевнено коментує Микола. Окрім свят завжди є підготовка до

концерту та робота на студії. Як знайти студію? Так, знайти свою першу студію важко, але коли перший крок зроблений все змінюється. Кожен з учасників гурту колись вперше прийшов на репетиційний майданчик, а потім — справа часу. "Роки п'ять тому я побував на своїй першій репбазі, а згодом знав майже про всі в нашому місті, та міг перепитати про інші" — каже Микола.

Альбом "Перший" був записаний швидко, на запис та зведення витратили менше тижня. Так само легко їм вдалося зняти власний кліп в минулому році. Зроблений на чистому ентузіазмі, кліп відображає суть групи - вони молоді, повні сил і

емоцій, і головне, вони вміють ними ділитися.

"Перший" налічує чотири композиції, які щільно переплітаються між собою. Гурт вкладає правдиві сюжети в свої пісні, веселі і сумні, приємні і хворобливі. Такі пісні і потрібні зараз, коли під ногами лежить сніг, хоч і тане. Dust blue вже дали два концерти, і не зупиняються на цьому - наступні два будуть у травні. Нові концерти не пройдуть без експериментів. Гурт працює над новим звучанням та готує багато сюрпризів для слухачів. "Ми грали і будемо грати в живому складі, але зараз експериментуємо над звучанням. Буде стильно, модно, молодіжно та головне — фанково!" — запевняють Dust Blue. Слідкуйте за творчістю молодих музикантів, не бійтеся жити та не бійтеся нового — життя коротке, життя прекрасне.

Ілля КУЗЬМІН

Фото з особистого архіву гурта

ВІД РЕДАКТОРА

Дорогі читачі!

Зараз перед вашими оченятами другий випуск «Гончар Інфо» нового формату. Я нагадаю, що тепер газета виходитиме щотижня, але в меншому обсязі. Зате участь у її створенні бере майже весь ФСЗМК, а саме перший, другий і третій курси. На цьому тижні стала важливою подія, яка торкнулася усього факультету - олімпіада з журналістики та реклами.

В рамках цього заходу проходила прес-конференція «Професійної компетенції журналіста: виклики часу». Спікерами виступили дніпровські журналісти, які розповідали про образ сучасного працівника мас-медіа, які навички і вміння він має в собі поєднувати. Під час конференції учасники олімпіади могли поставити своє запитання спікерам. Проте, бажаних було багато і встигли не всі, що викликало невдоволення студентів різних університетів. Адже поставити влучне запитання - частина творчого завдання. Наприкінці прес-конференції було обрано два найкращі запитання. Більше дізнаєтесь на сторінці 2 у головному матеріалі цього випуску.

Якщо ти не уявляєш свого життя без музики, то матеріал про український фанк-гурт «Dust blue» саме для тебе. Його засновники - студенти ДНУ Микола та Олексій. Хлопці розповіли журналістам «Гончар Інфо» про складнощі, які виникають при заснуванні власного гурту. А також поділилися історією написання свого першого альбому.

В розділі «цікавинки» сьогодні історія студентки другого курсу про те, як вона намагалася навчитися танцювати, не маючи при цьому жодного досвіду. «І що в цьому цікавого?» - можете спитати ви. Річ у тім, що вона вчилася танцювати не просто так, а заради Віденського Балю. Ми думаємо, що серед наших читачів є такі, що ніколи не танцювали і, може, хотіли б, але не впевнені в собі. Історія про невдачі, з якими стикнулася авторка матеріалу, - кращі ліки від невпевненості. Дівчина щиро і з гумором розповідає про репетиції, пошук туфлів і танці на балу.

Від третього курсу маємо статтю про журналісток 19 сторіччя у рубриці «Машина часу». Парадоксально, але нині більшість працівників мас-медіа - жінки, хоча 100 років назад ситуація була діаметрально протилежною. Про це і трохи більше в матеріалі «Журналістки XIX століття».

Редакція «Гончар Інфо» впевнена, що наші читачі - люди освічені та ввічливі. А от з сучасним етикетом ви знайомі? Ні, це не вміння відрізати десертну виделку від виделки для устриць. Вже стало трошки цікавіше? А якщо ми скажемо, що в статті фігурують селфі-палиці, смартфони і селфі? Мершій читайте наш матеріал, щоб знати, як в громадських місцях чинити не варто.

На «солоденьке» маємо інтерв'ю з Юлією Курочкіною - журналісткою, яка має стаж роботи більше 14 років. За цей час Юлія працювала ведучою ранкових та авторських програм, грала в театрі і займала посаду прес-офіцера поліції. Вона знає все про складнощі роботи у прес-службі поліції, конфузи у прямому ефірі. Юлія розповіла журналістам «Гончар Інфо», як це бути публічною людиною, в чому переваги і недоліки такого статусу. О, і ще одна цікавинка для уважних читачів. Подивіться на цитати згорі сторінки. Впізнали, звідки вони? Так, це слова відомих дніпровських журналістів, які вони казали в інтерв'ю «Гончар Інфо».

Продовжуючи тему інтерактивів, редакція «Гончар Інфо» хоче дізнатися, які матеріали легше читати: новинні чи авторські (розважальні). Якщо ви обираєте новини, приклейте знизу жовтий стікер, якщо розваги - оранжевий. Стікери традиційно згорі сторінки.

З повагою,

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ

ЕТИКЕТ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

Чому треба хоч іноді відривати очі від екранів

Відривайте очі від екранів

Смартфон – це величезна частина щоденної студентської рутини. Тільки-но студент продирає зранку оченята під дзвінок будильника на тому ж гаджеті – одразу до новин у соціальних мережах, сповіщень про лайки і коментарі під фото та прогноз погоди на день.

Щоб не заснути в маршрутці – навушники і улюблена музика. Щоб не слухати, що там викладач втовмачує в голівку світлого майбутнього нації – відео зі стримами, прико-

лами, котиками і ще бозна-чим. А найкращий привід для широченної посмішки – селфі для Інстаграму. Впізнаєш? А ти колись думав про те, що існують певні правила, пов'язані з використанням цифрових новинок?

Інтимні подробиці

Якщо їдеш у громадському транспорті, або просто знаходишся в місці великого скупчення людей – не обговорюй по телефону занадто особистих тем. Віриш чи ні, але нікому не цікаво, що у тебе алергічний висип через цю клятву весну, або

що твій сусід хропе так, що шибки у вікнах двигать. Взагалі, намагайся у таких ситуаціях говорити коротко, тихо і без особливих подробиць.

«Алло, Галя, я в маршрутці! Чуєш? В маршрутці!»

Уявили, як тобі таке кричать прямо на вухо? Приємно? От і ми так думаємо. Якщо не чуєш співбесідника через поганий зв'язок – просто візьми і натисни на червону трубку. Ну це ж просто неможливо, витримати галас розлюченого абонента. Подумай про тих бідолах, що забули

вдома навушники!

До речі, про навушники!

Це інформація для любителів дуже гучної музики. Просто зараз візьми свій девайс, підключи до телефону і ввімкни музику на повну. Для чистоти експерименту прикрій пальцями, або долонями амбушури. Чуєш як верещить? Особливо це стосується фанів скрим-року. Якщо чуєш, це означає, що чувають і ті, хто поруч з тобою, коли ти насолоджуєшся своїм ідеальним плей-листом. Проблема у тому, що смаки у всіх різні і їх треба поважати. Коротше, прикручуй гучність, коли не один.

Палки для селфі

От просто не треба їх приносити у людні місця. Не треба і крапка. Етикет взагалі не очікував такого повороту науково-технічного прогресу.

Звуки клавіатури і повідомлень

Звук клавіатури взагалі повинен бути відключеним, а звуки повідомлень мають стояти на мінімумі. Але чому? Адже клавіатура іноді

може видавати смішні та незвичайні звуки, у кожного смартфона ціла підбірка оригінальних «цокань» та «пілікань». Просто коли ти сам друкуєш на клавіатурі – цей звуковий супровід якийсь розважає. А коли сидиш поруч із такою друкарською машинкою і намагаєшся сконцентруватися на якійсь важливій думці – це дратує. Ну і звісно, коли тобі пишуть десятки повідомлень в усі можливі месенджери і вони всі хором дзенькають – це вже дратує і самого, погодься.

Селфі-манія

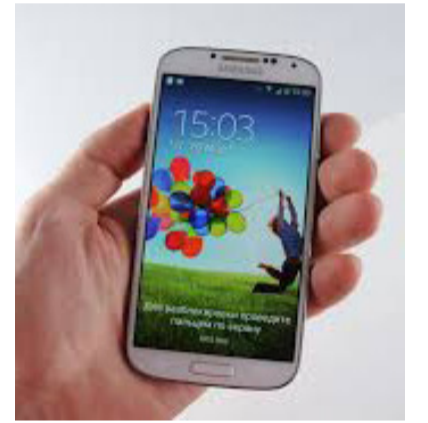
Коли робите селфі, думайте про тих, хто не хоче потрапляти у кадр. Взагалі, перед тим як замахнутись на свою компанію камерою, спитайте, чи хочуть вони робити це фото. Не змушуйте нікого «взаїти» в кадр, якщо людина не має бажання фотографуватись. До того ж, іноді селфі взагалі бувають не до місця. Наприклад, коли знаходишся у музеї, що присвячений трагічній події, або на офіційній конференції.

Розділяйте віртуальне і реальне

Якщо ти домовився про зустріч з другом, ділову зустріч, чи просто розмовляєш з родиною за вечерею – обличчя телефону. Не дай цьому безмежному віртуальному простору відібрати у тебе все ще затишну і щире реальність. Почекають твої сотні підписників півгодинки, нічого страшного з ними не трапиться. А от такі моменти реального контакту з людьми випускати не варто. Тим паче у нашому сучасному світі, що все «цифровішає і цифровішає».

Ольга УСТИЧЕНКО

Фото з відкритих посилань.

ПРОФЕСІЙНІ КОМПЕТЕНЦІЇ ЖУРНАЛІСТА:

Виклики часу

У Дніпровському національному університеті ім. Олеся Гончара у рамках олімпіади з журналістики відбулася прес-конференція «Професійні компетенції журналіста: виклики часу». Запрошені експерти поділилися знаннями про головні вимоги роботодавців до сучасних журналістів: їх навичок та компетенцій.

Спікерами виступали Володимирова Ольга Володимирівна — генеральний директор телекомпанії «Приват ТБ Дніпро», Авраменко Ірина Андріївна — головний редактор газети та сайту «Днепр Вечерній» та Ковальчук Олександр Семенович — головний редактор газети «Вісті Придніпров'я».

«Журналістика сьогодні змінюється на очах. Зараз вже мало просто

писати. Справжній журналіст повинен бути готовий до змін та «прийняття виклику» кожну хвилину». — Ірина Авраменко
Вступне слово промовив декан факультету систем і засобів масової комунікації Демченко Володимир Дмитрович. Кожен із запрошених гостей відрекомендував себе як людина, що пройшла довгий і тернистий шлях, крокуючи догори. Це абсолютно різні люди, з різними поглядами на майбутнє як друкованих видань, так і журналістики в цілому. «Перш за все справжній журналіст повинен бути уважним до людини, до історії, до факту та деталей. Потрібно вміти аналізувати та бути допитливим — ставити більше запитань, щоб, іноді, отримати лише одну відповідь». — наголошує

Ольга Володимирова.

Під час конференції студенти факультетів журналістики різних університетів України ставили свої питання експертам. Фахівці мас-медіа були готові вислухати запитання учасників олімпіади й відповісти на них. Охочих поставити запитання представникам журналістської справи було чимало, але, на жаль, часу на всіх не вистачило. Наприкінці конференції було обрано два найцікавіших питання. Одне з них прозвучало від студентки Кам'янець-Подільського національного університету ім. І.Огієнка, Олі Банок.

На вашу думку, потрібна сучасним журналістам фахова освіта? Чи потрібно мати якусь іншу освіту — економічну, політичну тощо? — Куценко Олеся, Харківський націо-

нальний університет ім. В.Н.Каразіна

«З будь-якою освітою можна стати гарним журналістом. Людина від природи повинна бути наділена певними здібностями, які допоможуть їй стати експертом у своїй справі», — відповів Олександр Ковальчук.

А ось головний редактор газети «Днепр Вечерній» мала іншу думку: «Звичайно, в області фактів може працювати людина з будь-якою освітою. Іноді саме технічна спеціальність журналіста допомагає йому розібратися у тому чи іншому питанні. Але все ж таки, є ті речі, яким можуть навчити тільки на факультетах журналістики. Фахова освіта дає певні навички та методики, які не можна отримати на інших факультетах, аби стати журналістом».

«Зараз у мене працює унікальна людина з трьома вищими освітами. Він

є універсальним журналістом, який сьогодні може писати про політику та економіку, а завтра про світ природи. Він не має фахової освіти, але він є дуже ерудованим журналістом», — запевняє Ірина Авраменко.

Після закінчення прес-конференції, учасники олімпіади приступили до виконання творчих завдань на основі всього почутого. Спостерігаючи за студентами, можна було помітити їхню невдоволеність, бо не кожен встиг поставити своє питання. А це у свою чергу, так чи інакше, могло вплинути на якість виконання творчих завдань. Та все ж таки, сподівасьмося, їм вистачить отриманої інформації й вони зможуть досягти поставлених цілей.

Наталія МОСКАЛЕНКО,
Софія ТАНЧЕНКО,
Софія КОВНІР,
Юлія ЛОБИНЦЕВА.

Фото: сайт газети «Дніпро вечірній»

ЖУРНАЛІСТКИ ХІХ СТОЛІТТЯ

ПРИГОДНИЦЬКА ЖУРНАЛІСТИКА НЕЛІ БЛАЙ

Неллі Блай. Подорож світом.

У ХІХ столітті жінкам було складно зробити кар'єру, особливо в журналістиці. У витоків журналістських розслідувань та пригодницького жанру стоїть Неллі Блай – леді-сенсація.

Ця жінка дала нашій професії місію – захищати людей.

Навколо світу за 72 дні

У 22 роки всесвітню славу Неллі Блай принесла навколосвітня подорож за 72 дні, 6 годин, 10 хвилин та 11 секунд. Цей результат перевершив рекорд героя роману Жюль Верна «Навколо світу за 80 днів» Філеаса Фогга. На Леді-сенсацію робили ставки та уклали пари. Поспішаючи встановити рекорд, Блай так квапила машиністів потягу, що ті ледве не потрапили в аварію. Врятувалися лише завдяки високій швид-

Маршрут Неллі Блай

кості, яка дозволила проскочити через глибоку яму. На фініші подорожі дівчину зустріли понад 7000 людей, салюти та шалена популярність. Та найдорожчий подарунок у вигляді телеграми Неллі Блай чекав на столі редактора. Там було написано: «Я ніколи не сумнівався в успіху Неллі Блай. Вона довела свою завзятість і мужність. Ура в її честь. Жюль Верн».

Блай збожеволіла ?

Протягом 10 днів Неллі Блай на собі випробувала всі знущання над психічно-хворими лікарні Блекуелл. Там вона провела розслідування, прикинувшись божевільною. Дівчина переконана у своїй «неадекватності» 4-х із 5-ти лікарів! Останні зробили їй «ласку» – відправили до психіатричної лікарні. Там Блай пережила голод та холод: «Мої зуби цокотіли, а мої кінцівки вкрилися гусячою шкірою і посиніли від холоду. Раптово на мою голову один за одним вилилося три відра води, крижана вода потрапила мені в очі, вуха, ніс і рот. Я відчула почуття потоплюючої людини, оскільки вони витягли мене з ванни, коли я почала задихатися. На цей раз я дійсно виглядала божевільною», – пише Неллі Блай у своєму розслідуванні. Бідлашна ледве вибралася з лікарні завдяки своєму наставнику Пулітцеру. Та свого вона добила – на божевільню виділили кошти, а жорстоких лікарів звільнили. Всі пригоди в лікарні Неллі Блай описала в книзі «10 днів в божевільні».

Жертва маніяка

Мало кому відоме найнебезпечніше розслідування Неллі Блай – викриття серійного маніяка-убивці, який жорстоко розправлявся з жінками заради насолоди. Найризикованішою була її перша зустріч із злочинцем. Озброївшись поліцейським свистком та гумовою спринцівкою з кислотою (аналог сучасного перцевого балончику), сміливо прикинулася повією та вирушила на полювання за вбивцею. Леді-блискавка допомогла поліції викрити серійного маніяка-убивцю. Як вона це зробила та про інші розслідування Неллі Блай можна прочитати в книзі Керола Макклірі «Алхімія вбивства». Так! Жінка і не на таке спроможна! Якби у часи Неллі Блай винайшли ракету – жінка була б першою, хто полетів у космос.

Анна ГРЕБЕНЧУК

СВІТ ДІЛИТЬСЯ НА ЧОЛОВІКІВ, ЖІНОК ТА МАРГАРЕТ ФУЛЛЕР

Малюнок олівцем. Маргарет Фуллер

Перша жінка, що працювала зарубіжним кореспондентом, військовим репортером, політичним журналістом, відома суфражистка – попри це ім'я Маргарет Фуллер залишилося у тіні світової історії.

Вона отримала блискучу домашню освіту: у віці чотирьох років могла читати, у шість вивчила латинь, а в підлітковому віці опанувала німецьку, французьку, італійську і грецьку мови. Маргарет любила вчитися, але це відрізняла її від дівчаток-однолітків і відлякувало хлопців. Двері в Гарвард, Єль і Принстон були закриті для неї, не було жіночих коледжів для продовження освіти. Після смерті батька вона взяла на себе відповідальність за сім'ю, працювала вчителем, читала лекції – вона називала їх «Бесідами» – говорила про все: від грецької міфології до Біблії, історії образотворчого мистецтва і літератури. «Бесіди» стали дуже популярні, тривали 5 років і завершилися книгою «Жінка в ХІХ столітті» – фундаментальною роботою з історії фемінізму. У 1840 р. Фуллер стала першим редактором трансценденталістського журналу «The Dial», а потім

приєдналася до редакції газети «New York Tribune» під проводом Хораса Грілі. Ставши доволі відомою, вона писала своєму другу поету та філософу Ральфу Емерсону: «Тепер я знаю всіх людей, яких варто знати в Америці, і я не знаходжу жодного інтелекту, який можна порівняти з моїм». У неї, звичайно ж, не бракувало самооцінки!

Фуллер була різнобічно освіченою, талановитою і дотепною, але не дуже красивою – не цікавилася модою, носила волосся відкинутими назад і закрученими у бублик, її ніс був довгим, рот широким, а підборіддя було занадто твердим для справжньої краси. Але сила її особистості подолати всі недоліки зовнішності – вона була дивовижною. Маргарет бажала жіночого щастя, але не могла по справжньому відкритися чоловікові. Кохання Маргарет прагнула і водночас панічно боялася. І все ж вона знайшла його, коли відправилася працювати кореспондентом до Європи. Там вона стала свідком революції в Італії, вийшла заміж за італійського патріота Джованні Осолі, народила сина. Через два роки, повертаючись до США, корабель з родиною Фуллер-Оссолі на борту, потрапив у шторм біля Нью-Йорку. Всі пасажери загинули, але тіло Маргарет Фуллер так і не було знайдено.

Дар'я ЗІРКА

ІДА ТАРБЕЛ & РОКФЕЛЛЕР

Завод Джона Рокфеллера

Американська журналістка кінця ХІХ століття увійшла в історію як «доба макрекерства». Макрекери, або як під час одного з виступів їх назвав тогочасний президент Америки Теодор Рузвельт – «розгрібувачі бруду», були ті самі сміливці, котрі намагалися протидіяти корупції, говорити правду стосовно дій елітної верхівки та боротися з іншими «виразками» у суспільстві. Найвідомішою газетною кампанією макрекерів на чолі з Ідою Тарбел була справа трасту Джона Рокфеллера «Standard Oil Company».

Джон Рокфеллер – перший в світі мільярдер, монополіст і засновник нафтопереробного трасту «Standard Oil Company». Висильний магнат, який створив ринок з переробки та перевезення нафти й сконцентрував у своїх руках 90 % всіх нафтових родовищ на території південно-східної Америки. Він єдиний з нафтовидобувачів отримав від держави привілеї на транспортування «чорного золота». Його імперія проіснувала б досить довго, якби не Іда Тарбел – справжній детектив в спідниці, гроза «Standard Oil» і представниця прогресивних макрекерів. Свого часу батько Іди – Франклін Тарбел – теж був дрібним підприємцем з видобутку нафти. Тому майбутня журналістка з ранніх років на власні очі спостерігала за конфліктом, що вибухнув між великою монополією «Standard Oil» і дрібними підприємствами. Тарбел почала протидіяти привілейованому монополісту. Протягом 1901–1904 років Іда опублікувала в журналі «McClure's Magazine» серію статей «The History of the Standard Oil Company», в яких вперше заговорила про справжній стан справ у трасті.

У статтях Тарбел використовувала інтерв'ю з власникам нафтових підприємств, що не витримали конкуренції з монополістами «Standard Oil», а самого Рокфеллера зобразила як гнобителя слабких. Публікація журналістки стала сенсаційною для Америки. Тарбел змусила владу, яка весь цей час закривала очі на зловживання «Standard Oil», вжити заходів.

Почався судовий розгляд, а громадськість наполягала на тому, щоб керівництво трасту відповіло за свою непрозору діяльність. Під натиском громади у 1911 році Верховний Суд США прийняв антимонопольний закон Джона Шермана, згідно з яким створення монополії задля перешкодження вільній торгівлі вважалося злочином. Антимонопольний закон спричинив розпад імперії Рокфеллера «Standard Oil» на купу дрібних підприємств.

Портрет Іди Тарбел

Вікторія ДУЛІНОВА

Дизайн-макет сторінки Яна Д'ЯЧЕНКО

ЮЛІЯ КУРОЧКІНА: «УСЕ ПРИХОДИТЬ ІЗ ДОСВІДОМ»

Відома телеведуча радить постійно самовдосконалюватися

«Телеведуча – це, насамперед, професія, а вже потім людина»

«Для мене добре написано тоді, коли читачі не ставлять питання «Для чого?». Тобто у кожного тексту повинна бути мета - навіщо ти це написав?»

«Через півроку ранкових ефірів прокидаєшся о 4:15 без будильника»

На рахунок Юлії Курочкіної майже 14-річний стаж ведення ранкових, авторських програм та прогнозу погоди на телебаченні, гра у театрі та навіть посада прес-офіцера поліції. Вона знає все про складнощі роботи у прес-службі поліції, конфузи у прямому ефірі та переваги і недоліки публічної професії.

- **Юліє, Ви маєте акторську освіту за спеціалізацією ведуча концертів, артист естради, грали в театрі. Застосування яких з отриманих у цій сфері знань та навичок вимагає журналістика?**

- Головне, що дає мені моя друга професія, це знання золотого правила Станіславського – немає дії заради дії. Майже весь курс акторської майстерності: сценічна мова, ораторське мистецтво, гра перед камерою, вільне інтерв'ювання – все це інтегрувала в професію телеведучої.

- **З дитинства мріяли про публічну професію?**

- У дитинстві я хотіла бути космонавткою. Тоді це було дуже престижно, думаю, що я була б доволі публічною особою. Потім все ж таки змінило «нахил», коли зрозуміла, що боюсь висоти. Сказала батькам, що буду клоунесою або кіноакторкою, тоді вони здали мене в музичну школу від гриха подалі. Моя перша професія – вчитель музики і хормейстер.

- **Вас можна назвати «універсальним журналістом». Чи можна, на Вашу думку, однаково добре писати на різні теми?**

Не впевнена, що маю точні критерії щодо сучасного поняття

універсальності. Зараз межі стерті – письменник, журналіст, блогер. Всі про все щось пишуть. Для мене добре написано тоді, коли читачі не ставлять питання: «Для чого?» Тобто у кожного тексту, думки повинна бути мета – навіщо ти це написав?

- **Як у такому разі бути компетентним у різних сферах і не допустити перекручування фактів?**

- Це дійсно складно, бо журналістика – це професія, яка потребує гнучкості мислення і водночас неухильності від фактажу. Проте саме непорушні правила професійної етики – запорука якісного матеріалу, а також авторитету серед колег та читачів.

- **Багатьом знаним журналістам довелося проїти через ранкові передачі. Які особливості має робота у ранкових ефірах?**

- Це найшасливіший час. Ранкові ефіри – це драйв і адреналін, це стресс і купа позитивних емоцій, це спілкування із величезною кількістю людей, це неймовірні історії і веселі конфузи. І головне – через півроку ранкових ефірів ти прокидаєшся о 4:15 без будильника.

- **Ви також є ведучою заходів. Порадьте, як виховати у собі здатність вільно та невимушено формулювати думки?**

- Коли я була студенткою, мій педагог казав, що конферансу навчитись не можна – ти або ерудований, маєш гостре почуття гумору і підвишеного язика, або тобі пощастило: ти не такий, як всі, ти працюєш в офісі. Зараз я можу не погодитись – бо постійна робота із самовдосконалення робить дива. Більше читати, розширювати кругозір, читати вголос і якомога більше робити публічних виступів. Усе приходить із досвідом.

- **У прямому ефірі нерідко трапляються усілякі конфузи. Як гідно виходити з незручної ситуації?**

- Треба бути чесним завжди і всюди. Робити вигляд, що нічого не трапилось, як мінімум, дивно. Достатньо просто вибачитись перед глядачами за якісь «трабли». Ну, і почуття гумору завжди приходить на допомогу – треба вміти посміятись, особливо з себе.

- **Ви маєте імідж усміхненої і веселої телеведучої, що, безперечно, сприяє професійній комунікації. Що для журналіста значить імідж і чи варто прикидатися тим, ким ти не є, заради успіху на екрані?**

- Телеведуча – це, насамперед, професія, а вже потім людина. Зазвичай люди публічних професій працюють над образом, який потім успішно експлуатують. Я не дозволю собі вийти в ефір з кислотою міною – нікого з глядачів не цікавить, що саме в цей час у мене болить мізинчик на нозі, або я поховала улюбленого пса. Це не не-

щирість – це умови такої роботи.

- **У журналістській практиці часто трапляються замкнуті та занадто серйозні «джерела інформації». Як знайти підхід до такої людини, щоб отримати необхідні дані?**

- Комунікація з людьми передбачає знання цих людей. Бесперечно, це багаторічний досвід, це власний авторитет, і, що не менш важливо, вигода від матеріалу саме для цієї людини. До речі, не завжди людей цікавить матеріальна винагорода, іноді превалюють амбіції.

- **Минулого року Ви отримали призове місце на всеукраїнському конкурсі військового фотозі своїми фотографіями з зони АТО. Що найчастіше потрапляло до Вашого об'єктиву?**

- Коли роздивляюся світліни з фронту іноді сама не вірую, що вони зроблені в зоні війни. Весь час у найстрашнішому хотілось бачити щось живе, світле, місцями дивакувате. В мене є серія фото військових, їхніх облич: для мене цінні їхня міміка, тіні, погляд, повороти голови, жести рук, якісь рухи – щось дуже сильно людське. Просто війна – це антипод людському.

- **Ви активно займалися волонтерством у зоні АТО. Чим може допомогти журналіст своїй країні у стані війни?**

- Я вже трохи «прикрутила» градус своєї активної допомоги, з різних причин. Проте ніколи не думала, що допомагаю в якомусь іншому статусі, ніж «небайдужа громадянка України». Але згодна із думкою, що фільмування, фактаж подій, чітка позиція людини, до якої прислухаються інші – все це неодмінно працює на користь нашої країни в інфополі. Моя мотивація проста: я беру участь у визвольній війні і хочу, щоб решта українців знала, в який час вони живуть.

- **Ви були прес-офіцером дніпровської поліції. Які особливості має робота у прес-службі поліції?**

- Зараз я займаюсь фрілансом. В поліції більше не працюю – звільнилась. Я навіть не уявляла собі той рівень навантаженості, з яким стикнулася на цій роботі. Щось нове з нуля починати завжди важко. Тепер розумію, чому там віковий ценз: я вже старенька – в мене не вистачило ані сил, ані терпіння. Копів буду підтримувати все своє життя, бо точно знаю, що на світі немає більш невдячної роботи.

- **Назвіть, будь ласка, плюси та мінуси роботи телеведучою.**

- Плюси – це все, що ти отримуєш: емоції, зв'язки, гроші (але їх мало), увагу, реалізацію амбіцій, класні фоточки. З мінусів – іноді люди впізнають, неможливо в капцях вибігти сміття викинути.

Ольга БАНІТ
Фото з особистого архіву Юлії Курочкіної

